Folket nødvendig maatte føre med, at vi bleve frie for denne Overflødighed af Titel- og Rangvæsenet. Men skulde man ikke tro, at det netop var de bedst Oplyste, mest Dannede, Mænd med den mest modnede Overbevisning, der stode fremmest paa Rangstigen, og ingenlunde de Lag i Samfundet, paa hvis forbedrede Oplysning man venter? Jeg tror, at, efterat man nu i 23 Aar forgjæves har ventet at se denne Profeti af Indenrigsministeren i 1849 gaa i Opfyldelse, kunne vi ikke længere føle os tilfredse ved fremdeles at haabe paa, at det skal ske. Jeg tror, „at, saa længe Staten stiller sig i Spidsen for Affairerne", faar man ikke Bugt med det hele Væsen. Naar man undersøger det store Tal af Ordensdekorationer og Titler, som i de senere Aar saavelsom tidligere er uddelt blandt Folk her hjemme og Folk ude, saa kan man ingenlunde fasthølde det af mig nævnte Haab. Jeg læste i min Barndom en Artikel — det var fra Christian den 8des første Tid — om de Forhold, jeg mindes Indtrykket deraf endnu, og deri blev det oplyst, at Christian den 8de i sine 4 første Regjeringsaar havde gjort en Mand til Ridder hver 4de Dag; saa meget Udmærket havde han fundet hos det Folk, han regjerede; men vi ere siden den Tid stegne langt i Udmærkelse; thi efter min Optælling have vi i de sidste 3 Aar faaet dekoreret omtrent 200 Personer i Gjennemsnit aarlig; det bliver i Gjennemsnit omtrent 4 Personer ugentlig i de sidste 3 Aar, og det er blot Dekorationer, ikke Titler og andre Udmærkelser. Til samme Tid har rigtignok i Gjennemsnit kun $^2/_3$ Person aarlig faaet Fortjenstmedaille. Hvor Mange der er blevet „Raader", af forskjellig Slags, kan jeg ikke opgive, men efter det store Tal, vi have ogsaa af dem, er det ingenlunde noget ubetydeligt. Man kan derfor ikke længere bruge den Lignelse, som en Gang er brugt, at det regnede ned med Ordener og Titler, som det regner med Skomagerdrenge en varm Sommerdag, thi der er jo en mild pladskende Regn hele Aaret rundt. Vi have, naar alle saadanne Udmærkelser medtages, vistnok adskillige Procent af den myndige mandlige Befolkning, som ere fundne værdige til Udmærkelser. Dette Forslag har, inden det kom til Forhandling, fremkaldt Modstandere paa andre Pladser, men det er besynderligt at se, at af alle disse Modstandere dog den ene næsten overbyder den anden i at erkjende og erklære, at den bestaaende Tilstand er i ingen Henseende forsvarlig. Jeg skal saaledes nævne enkelte af de Indrømmelser, der ere gjorte det Standpunkt, hvorpaa Forslagsstilleren har stillet sig; fordi de ere komne fra erfaren Haand, og fordi jeg kan saa særdeles godt henholde mig dertil, og saa meget mere kan gjøre det, som det jo er af Modstandere, jeg saaledes øfer mine Grunde. Der siges saaledes f. Ex., at tager man Statshaandbogen i Haanden og ser efter Udnævnelserne, saa vil man omtrent derigjennem kunne have en Veiledning f. Ex. af Hans Majestæts Reiser omkring i Provindserne, og spørger man da denne eller hin Betitlede eller Bestjernede, hvordan han er kommen, jeg havde nær sagt, saa galt afsted — nei, hvorledes han er kommen til denne Hædersbevisning, saa siger han: „Jo, Hans Majestæt var i den By, ikke i Nabobyen, han var tilfældigvis inde og besøgte mig, ikke min Nabo." Der anføres ogsaa, hvor forfærdeligt det er, at selv meget unge Godseiere med Kors gaa foran gamle Lehnsgrever, og at unge Junkere, som maaske ved et eller andet Hof- eller Jagtselskab ere komne for Skade at blive dekorerede eller betitlede, ved Hove gaa foran deres meget ældre og meget fortjenstfulde Kolleger. Ja, der nævnes endogsaa, hvorledes man, naar en Embedsmand bliver uduelig, og man maa afskedige ham, ikke paa lang og tro Tjeneste og Sligt, men paa Grund af Udueligheb, men dog ikke gjerne vil give ham det saa skarpt, sender ham et eller andet Kors som et Plaster paa Saaret; til samme Tid, som man altsaa erkjender, at han ikke kan bruges, giver man ham Erklæring for sand Fortjeneste og udmær-